

บทที่ 4

ลักษณะข้อมูลและผลการศึกษา

เมื่อได้แบบจำลองในการศึกษาแล้ว ในบทนี้จะประกอบไปด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนแรกจะแสดงถึงลักษณะของข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาจากตัวอย่างทั้ง 100 บริษัท ประกอบไปด้วยผู้ขอสินเชื่อการค้าที่ได้รับอนุมัติจำนวน 50 บริษัท และถูกปฏิเสธ 50 บริษัท โดยแสดงลักษณะของผู้ขอสินเชื่อการค้าในด้านงบการเงิน ส่วนที่ 2 จะแสดงผลการวิเคราะห์จากการศึกษา

4.1 ลักษณะข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

4.1.1 ลักษณะข้อมูลจำนวนผู้ขอสินเชื่อการค้าที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลที่น่ามาทดสอบ ประกอบด้วยบริษัทคนไทย และบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติ มีทั้งหมด 100 บริษัทที่ขอสินเชื่อการค้า โดยแบ่งเป็นได้รับอนุมัติ 50 บริษัท และถูกปฏิเสธ 50 บริษัท แสดงได้ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1

แสดงจำนวนข้อมูลที่เป็นบริษัทคนไทยและบริษัทย่อยของต่างชาติ

ผลการอนุมัติ	บริษัทคนไทย	บริษัทย่อยของต่างชาติ	รวม
อนุมัติ	33	17	50
ไม่อนุมัติ	35	15	50
รวม	68	32	100

ที่มา : จากตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าในปี 2551 ในเขตกรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลในตารางที่ 4.1 พบว่าตัวอย่างที่นำมาศึกษาทั้ง 100 บริษัท แบ่งเป็นบริษัทคนไทยจำนวน 68 บริษัท ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ามีจำนวน 33 บริษัท หรือคิดเป็นร้อยละ 48.53 ของจำนวนบริษัทคนไทยทั้งหมด ส่วนบริษัทที่ไม่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ามี 35 บริษัท คิดเป็นร้อยละ 51.47 ของบริษัทคนไทยทั้งหมด

ส่วนบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติมีทั้งหมด 32 บริษัท ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ามีทั้งหมด 17 บริษัท หรือคิดเป็นร้อยละ 53.13 ของจำนวนบริษัทย่อยของต่างชาติทั้งหมด และไม่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ามีทั้งหมด 15 บริษัท คิดเป็นร้อยละ 46.87 จากข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปเป็นตารางได้ตามตารางที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.2
แสดงสัดส่วนระหว่างบริษัทคนไทยและบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติดังกับการอนุมัติ
สินเชื่อการค้า

ผลการพิจารณา	บริษัทคนไทย	บริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติ
ได้รับอนุมัติ	ร้อยละ 48.53	ร้อยละ 53.13
ไม่ได้รับอนุมัติ	ร้อยละ 51.47	ร้อยละ 46.87
รวม	ร้อยละ 100	ร้อยละ 100

ที่มา : จากตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าในปี 2551 ในเขตกรุงเทพมหานคร

จากตารางที่ 4.2 พบว่าสัดส่วนการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าของบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติมีมากกว่าบริษัทของคนไทย ซึ่งสมมติฐานที่ตั้งไว้คาดว่าจะการเป็นบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติน่าจะมีโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ามากกว่าบริษัทของคนไทย

4.1.2 อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย

ลักษณะของตัวแปรอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย ที่นำมาเป็นตัวแปรทดสอบความสัมพันธ์กับผลการพิจารณาสินเชื่อการค้า โดยแยกเป็นบริษัทคนไทยและบริษัทย่อยของต่างชาติแสดงดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3
แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายกับผลการอนุมัติ

กำไรสุทธิต่อยอดขาย	บริษัทคนไทย		บริษัทย่อยของต่างชาติ		ความถี่
	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	
น้อยกว่าและเท่ากับร้อยละ 1.0	9	19	3	11	42
ร้อยละ 1.1 – 2.0	2	8	2	1	13
ร้อยละ 2.1 – 3.0	4	6	2	3	15
ร้อยละ 3.1 – 4.0	3	1	0	0	4
ร้อยละ 4.1 – 5.0	1	0	0	0	1
ร้อยละ 5.1 – 6.0	2	0	0	0	2
มากกว่าร้อยละ 6.0	12	1	10	0	23
รวม	33	35	17	15	100

ที่มา : จากตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าในปี 2551 ในเขตกรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย โดยที่ยังมิได้แจกแจงความถี่ เมื่อนำมาหาค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายด้วยวิธีถ่วงเฉลี่ยเลขคณิต พบว่าอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายมีอัตราส่วนโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 1.89 แต่เมื่อแยกออกเป็นบริษัทคนไทยและบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติพบว่า เฉพาะบริษัทคนไทยมีอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย โดยเฉลี่ยร้อยละ 2.41 ส่วนบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติ มีอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 0.79

จากข้อมูลในตารางที่ 4.3 พบว่า ในช่วงที่อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย อยู่ระหว่างร้อยละ 2.1–3.0 จำนวนของบริษัทที่ได้รับอนุมัติ และถูกปฏิเสธมีจำนวนไม่แตกต่างกันมาก ทั้งของบริษัทคนไทยและของบริษัทย่อยของต่างชาติ แต่เมื่ออัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายเพิ่มมากขึ้น จากช่วงดังกล่าว จำนวนบริษัทจะได้รับอนุมัติเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะบริษัทคนไทยจะเห็นได้อย่างชัดเจน แต่ในช่วงที่อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายต่ำกว่าช่วงร้อยละ 2.1 – 3.0 จำนวนของบริษัทที่ถูกปฏิเสธจะมีมากกว่าจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติ ซึ่งสมมติฐานที่ตั้งไว้คาดว่าอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายที่สูงน่าจะมีผลต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าที่สูงขึ้น

4.1.3 อัตราหนี้สินต่อทุน

ข้อมูลปัจจัยอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนที่นำมาเป็นตัวแปรทดสอบ โดยแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนกับผลการพิจารณาสินเชื่อการค้า แยกเป็นเป็นแต่ละระดับของอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน แบ่งเป็นบริษัทคนไทย และบริษัทย่อยของต่างชาติดังแสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4
แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนกับผลการอนุมัติ

หนี้สินต่อทุน	บริษัทคนไทย		บริษัทย่อยของต่างชาติ		ความถี่
	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	
0.1 - 1.0 เท่า	24	4	16	3	47
1.1 - 2.0 เท่า	8	6	1	3	18
2.1 - 3.0 เท่า	1	8	0	3	12
3.1 – 4.0 เท่า	0	9	0	1	10
4.1 – 5.0 เท่า	0	1	0	0	1
5.1 – 6.0 เท่า	0	0	0	0	0
6.1 – 7.0 เท่า	0	0	0	4	4
มากกว่า 7.0 เท่า	0	7	0	1	8
รวม	33	35	17	15	100

ที่มา : จากตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าในปี 2551 ในเขตกรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลในตารางที่ 4.4 พบว่าทั้งบริษัทคนไทยและบริษัทย่อยของต่างชาติ มีจำนวนที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ากระจุกตัวอยู่ในช่วงที่ อัตราส่วนหนี้สินต่อทุนมีค่าระหว่าง 0.1–1.0 เท่า และมีแนวโน้มที่จำนวนของบริษัทที่ได้รับอนุมัติจะลดลงเรื่อยๆ เมื่ออัตราส่วนนี้เพิ่มขึ้น จากข้อมูลแสดงว่าอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน เป็นปัจจัยที่ผู้ให้สินเชื่อการค้าใช้ประกอบการพิจารณาเพื่ออนุมัติหรือไม่อนุมัติ โดยมีความสัมพันธ์แบบผกผันคือ ถ้ายิ่งอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนน้อยก็จะมีโอกาสได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ามากขึ้น แต่หากมีอัตราส่วนหนี้สูงขึ้น โอกาสการได้รับอนุมัติก็จะยิ่งน้อยลง

นอกจากนี้ยังพบว่าในช่วงที่อัตราส่วนหนี้สินต่อทุนต่ำ จำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติจะมีมากกว่าจำนวนบริษัทที่ไม่ได้รับอนุมัติ แต่เมื่ออัตราส่วนหนี้สูงขึ้นเรื่อยๆ จำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติจะน้อยลงเรื่อยๆ ในขณะที่จำนวนบริษัทที่ไม่ได้รับอนุมัติมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากตารางที่ 4.4 ชี้ให้เห็นว่า อัตราส่วนหนี้สินต่อทุนมีความสัมพันธ์แบบผกผันกับจำนวนของบริษัทที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.1.4 ปัจจัยส่วนของเจ้าของหรือส่วนของผู้ถือหุ้น

ส่วนของเจ้าของหรือส่วนของผู้ถือหุ้นทั้ง 100 บริษัท โดยแสดงความสัมพันธ์กับจำนวนผลการพิจารณาสินเชื่อการค้า แสดงดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5
แสดงสัดส่วนผลการอนุมัติกับส่วนของเจ้าของ

ส่วนของเจ้าของ	บริษัทคนไทย		บริษัทย่อยของต่างชาติ		
	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	ความถี่
< 50 ลบ.	7	19	0	3	29
51 - 100 ลบ.	1	5	0	4	10
101 - 150 ลบ.	3	4	2	2	11
151 - 200 ลบ.	1	4	2	0	7
201 - 250 ลบ.	2	0	2	2	6
> 250 ลบ.	19	3	11	4	37
รวม	33	35	17	15	100

ที่มา : จากตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าในปี 2551 ในเขตกรุงเทพมหานคร

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ในช่วงที่ขนาดส่วนของเจ้าของต่ำกว่า 50 ล้านบาท มีบริษัทคนไทยถูกปฏิเสธสินเชื่อการค้ำจำนวนถึง 19 บริษัท แต่ในช่วงที่ขนาดส่วนของผู้ถือหุ้นมากกว่า 250 ล้านบาท จำนวนบริษัทคนไทยที่ได้รับอนุมัติมีจำนวน 19 บริษัทเช่นกัน ส่วนบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติก็มีแนวโน้มเช่นเดียวกันคือ เมื่อขนาดของส่วนของเจ้าของเพิ่มมากขึ้นจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ำมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้น โดยในช่วงที่ขนาดส่วนของเจ้าของมากกว่า 250 ล้านบาท มีจำนวนบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติได้รับอนุมัติจำนวน 13 บริษัท และไม่ได้รับอนุมัติจำนวน 6 บริษัท ซึ่งสมมติฐานที่ตั้งไว้คาดว่าขนาดของส่วนของผู้ถือหุ้นมีอิทธิพลต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ำในเชิงบวก หรือในทิศทางเดียวกัน

4.1.5 ปัจจัยทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้ว

ปัจจัยทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วแสดงถึงผู้ถือหุ้นของบริษัททั้งหมด ได้นำเงินเข้าชำระค่าหุ้นตามสัดส่วนที่ถืออยู่ โดยสัดส่วนทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วกับผลการพิจารณาแสดงดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6
แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วกับผลการอนุมัติ

ทุนจดทะเบียนชำระ แล้ว	บริษัทคนไทย		บริษัทย่อยของต่างชาติ		ความถี่
	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	
น้อยกว่า 50 ลบ.	10	21	3	5	39
51 – 100 ลบ.	4	7	1	4	16
101 – 150 ลบ.	6	3	1	1	11
151 – 200 ลบ.	1	2	2	1	6
201 – 250 ลบ.	2	1	2	0	5
มากกว่า 250.0 ลบ.	10	1	8	4	23
รวม	33	35	17	15	100

ที่มา : จากตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้ำในปี 2551 ในเขตกรุงเทพมหานคร

จากตารางที่ 4.6 ตารางแสดงจำนวนผลการอนุมัติสินเชื่อการค้า กับทุนจดทะเบียนชำระแล้ว เมื่อนำมาหารระดับทุนจดทะเบียนที่ชำระบัญชีแล้ว ส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงต่ำกว่า 50 ล้านบาท ด้วยวิธีการหาค่าฐานนิยมพบว่ามียู่ทั้งหมด 39 บริษัท นอกจากนี้ยังพบว่าช่วงดังกล่าวมีบริษัทคนไทยไม่ได้รับอนุมัติมีจำนวนถึง 21 บริษัท และบริษัทต่างชาติ 5 บริษัท รวมเป็น 26 บริษัท ซึ่งมากกว่าจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติที่มีอยู่เพียง 13 บริษัท (ทั้งบริษัทของคนไทยและของบริษัทย่อยของต่างชาติ) และจะเห็นได้ว่า เมื่อจำนวนทุนจดทะเบียนที่ชำระบัญชีแล้ว มีขนาดเพิ่มขึ้น จำนวนบริษัทที่ถูกปฏิเสธสินเชื่อการค้าจะมีแนวโน้มลดลง ขณะเดียวกันจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าจะมีแนวโน้มสูงขึ้น

จากข้อมูลในตารางที่ 4.6 กล่าวสรุปโดยภาพรวมของลักษณะข้อมูลได้ว่า ในช่วงที่ขนาดทุนจดทะเบียนที่ชำระบัญชีแล้วต่ำๆ จำนวนบริษัทที่ถูกปฏิเสธ จะมีจำนวนมากกว่าจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติ แต่ในช่วงที่ขนาดทุนจดทะเบียนที่ชำระบัญชีแล้วมีขนาดสูงขึ้น จำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติจะมีแนวโน้มสูงขึ้น และมีจำนวนมากกว่าจำนวนบริษัทที่ไม่ได้รับอนุมัติ ซึ่งสมมติฐานที่ตั้งไว้คาดว่า ทุนจดทะเบียนที่ชำระบัญชีแล้วที่มีขนาดเงินทุนใหญ่กว่า จะมีโอกาสได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ามากกว่าบริษัทที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วขนาดเล็กกว่า

4.1.6 อัตราส่วนทุนหมุนเวียน (Current ratio)

ปัจจัยอัตราส่วนทุนหมุนเวียน ได้มาจากการคำนวณหาอัตราส่วนระหว่างสินทรัพย์หมุนเวียนทั้งหมด ต่อหนี้สินหมุนเวียนทั้งหมด และแสดงความสัมพันธ์กับผลการพิจารณาสินเชื่อการค้าดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนหมุนเวียนกับผลการอนุมัติ

อัตราส่วนหมุนเวียน (Current ratio)	บริษัทคนไทย		บริษัทย่อยของต่างชาติ		ความถี่
	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	
≤ 0.5 เท่า	0	1	0	1	2
0.51 - 1.0 เท่า	5	11	0	6	22
1.1 - 1.5 เท่า	9	15	3	6	33
1.51 - 2.0 เท่า	3	3	4	1	11
> 2.0 เท่า	16	5	10	1	32
รวม	33	35	17	15	100

ที่มา : จากตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าในปี 2551 ในเขตกรุงเทพมหานคร

จากตารางที่ 4.7 พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนหมุนเวียน กับผลการอนุมัติสินเชื่อการค้ามีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันคือ เมื่ออัตราส่วนนี้เพิ่มสูงขึ้นจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าทั้งบริษัทคนไทยและบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติ จะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่ช่วงอัตราส่วนนี้มีค่าต่ำๆ จำนวนบริษัทที่ถูกปฏิเสธจะมีมากกว่าจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าอัตราส่วนหมุนเวียนมีความสัมพันธ์ในเชิงบวก หรือเชิงแปรผันตรงกับโอกาสการอนุมัติสินเชื่อการค้า

4.1.7 อัตราส่วนหมุนเวียนเร็ว (Quick ratio)

ปัจจัยอัตราส่วนหมุนเวียนเร็วที่นำมาเป็นตัวแปรในการทดสอบหาความสัมพันธ์กับโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า แสดงความสัมพันธ์กับจำนวนของบริษัทที่ได้รับอนุมัติและถูกปฏิเสธตามระดับของอัตราส่วนหมุนเวียนเร็ว ดังแสดงในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็วกับผลการอนุมัติ

อัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว	บริษัทคนไทย		บริษัทย่อยของต่างชาติ		ความถี่
	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	
< 0.5 เท่า	7	19	4	6	36
0.5 - 1.0 เท่า	11	11	1	7	30
1.1 - 1.5 เท่า	7	5	3	2	17
1.51 - 2.0 เท่า	3	0	6	0	9
> 2.0 เท่า	5	0	3	0	8
รวม	33	35	17	15	100

ที่มา : จากตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าในปี 2551 ในเขตกรุงเทพมหานคร

จากตารางที่ 4.8 เมื่อนำมาหาระดับอัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็วด้วยวิธีการหาค่าฐานนิยม พบว่าส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงต่ำกว่า 0.5 เท่า และในช่วงดังกล่าวพบว่าบริษัทที่ถูกปฏิเสธสินเชื่อการค้ามีมากกว่าบริษัทที่ได้รับอนุมัติ โดยบริษัทที่ถูกปฏิเสธทั้งบริษัทของคนไทย และบริษัทย่อยของต่างชาติรวมกันมีอยู่ถึง 25 บริษัท ในขณะที่บริษัทที่ได้รับอนุมัติทั้งบริษัทคนไทยและบริษัทย่อยของต่างชาติมีจำนวน 11 บริษัท แต่เมื่ออัตราส่วนนี้เพิ่มขึ้นจำนวนบริษัทที่ถูกปฏิเสธมีแนวโน้มลดลง

จากตารางที่ 4.6 พบว่าในช่วงที่อัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็วมีค่าต่ำๆ จำนวนบริษัทที่ถูกปฏิเสธจะมีมากกว่าจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า แต่เมื่ออัตราส่วนนี้มีค่าเพิ่มมากขึ้นจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติจะมีมากกว่าจำนวนบริษัทที่ถูกปฏิเสธ ดังนั้นจากข้อมูลในตารางจะพบว่าอัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็วมีความสัมพันธ์ในเชิงบวก หรือแปรผันตรงกับโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า และมีความสัมพันธ์ในเชิงผกผันกับการโอกาสที่จะไม่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ที่ว่าอัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็วที่มีค่าสูงๆ จะมีโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ามากกว่าบริษัทที่มีค่าอัตราส่วนนี้ต่ำๆ

4.1.8 ระยะเวลาการเก็บหนี้โดยเฉลี่ย

ระยะเวลาการเก็บหนี้โดยเฉลี่ย แสดงถึงประสิทธิภาพการเก็บเงินจากลูกหนี้การค้าของบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้า โดยตัวแปรทดสอบดังกล่าวนำมาแสดงความสัมพันธ์กับผลการอนุมัติได้ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9
แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการเก็บหนี้เฉลี่ยกับผลการอนุมัติ

ระยะเวลาการเก็บหนี้ โดยเฉลี่ย	บริษัทคนไทย		บริษัทย่อยของต่างชาติ		ความถี่
	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	
0 - 1.0 เดือน	3	5	2	3	13
1.1 - 2.0 เดือน	12	16	8	5	41
2.1 - 3.0 เดือน	13	5	5	2	25
3.1 - 4.0 เดือน	3	4	1	4	12
> 4.0 เดือน	2	5	1	1	9
รวม	33	35	17	15	100

ที่มา : จากตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าในปี 2551 ในเขตกรุงเทพมหานคร

จากตารางที่ 4.9 พบว่าข้อมูลของบริษัททั้งหมดที่ได้รับอนุมัติ และถูกปฏิเสธจะกระจุกตัวอยู่ในช่วงที่ระยะเวลาการเก็บหนี้โดยเฉลี่ย 1.0–2.0 เดือน และช่วงดังกล่าวจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติ และจำนวนบริษัทที่ถูกปฏิเสธมีจำนวนไม่แตกต่างกันมากนัก โดยจำนวนบริษัทที่ได้รับการอนุมัติมีทั้งหมด 20 บริษัท ส่วนบริษัทที่ถูกปฏิเสธมีทั้งหมด 21 บริษัท แต่เมื่อระยะเวลาการเก็บหนี้เฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็นช่วง 2.1–3.0 เดือน จะพบว่าจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติ มีมากกว่าจำนวนบริษัทที่ถูกปฏิเสธ ซึ่งข้อมูลในตารางดังกล่าวขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าระยะเวลาการเก็บหนี้เฉลี่ยยิ่งมีค่าสูงจะทำให้โอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าจะน้อยลง

4.1.9 ระยะเวลาการชำระหนี้เฉลี่ย

ตัวแปรระยะเวลาการชำระหนี้โดยเฉลี่ย เป็นการวัดความเร็วในการชำระหนี้เจ้าหนี้
แก่การค้า โดยวัดระยะเวลาโดยเฉลี่ย ที่บริษัทชำระเงินค่าสินค้าหรือบริการให้เจ้าหนี้ ข้อมูลตัวแปร
ดังกล่าวที่นำมาทดสอบ นำมาแสดงความสัมพันธ์กับกับผลการอนุมัติดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10
แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการชำระหนี้กับผลการอนุมัติ

ระยะเวลาการชำระหนี้ เจ้าหนี้การค้าโดยเฉลี่ย	บริษัทคนไทย		บริษัทย่อยของต่างชาติ		ความถี่
	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	อนุมัติ	ไม่อนุมัติ	
0 - 1.0 เดือน	7	6	2	5	20
1.1 - 2.0 เดือน	15	9	9	4	37
2.1 - 3.0 เดือน	8	5	5	2	20
3.1 - 4.0 เดือน	1	7	0	2	10
> 4.0 เดือน	2	8	1	2	13
รวม	33	35	17	15	100

ที่มา : จากตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าในปี 2551 ในเขตกรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลในตารางที่ 4.10 พบว่าในช่วงระยะเวลาที่การชำระหนี้เจ้าหนี้การค้าโดยเฉลี่ยต่ำกว่า 3.0 เดือน มีบริษัทที่ได้รับอนุมัติทั้งหมด 46 บริษัท โดยแบ่งเป็นบริษัทคนไทย 30 บริษัท และบริษัทย่อยของต่างชาติ 16 บริษัท แต่เมื่อระยะเวลาการชำระหนี้เจ้าหนี้การค้าโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นในช่วงมากกว่า 3.0 เดือน พบว่าจำนวนบริษัทที่ได้รับอนุมัติลดลง และมีจำนวนน้อยกว่าบริษัทที่ถูกปฏิเสธ ซึ่งสมมติฐานที่ตั้งไว้คาดว่าระยะเวลาการชำระหนี้เจ้าหนี้การค้าสั้นจะมีผลต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ามากขึ้น หรือมีความสัมพันธ์เชิงผกผันกัน

4.2 ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการอนุมัติสินเชื่อการค้า

ในหัวข้อ 4.2 นี้ จะเป็นผลของการศึกษาว่า มีตัวแปรอิสระตัวใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการอนุมัติให้สินเชื่อการค้า โดยใช้แนวคิดและแบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสมมติฐานตัวแปรจากรายงานทางการเงิน กับผลการอนุมัติสินเชื่อการค้าตามแบบจำลองสมการ (3.5) ซึ่งผลการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ของสมการ แสดงไว้โดยสรุปในตารางที่ 4.11–4.14

4.2.1 การทดสอบทางสถิติของสมการ (3.5)

1. การทดสอบความเหมาะสมของสมการ (Goodness of fit test) โดยวิธี Hosmer and Lemeshow Test เพื่อทดสอบว่าสมการมีความเหมาะสม หรือสอดคล้องกับการอนุมัติสินเชื่อการค้าที่เกิดขึ้นจริงมากน้อยเพียงใด ซึ่งมีสมมติฐานการทดสอบ ดังนี้

$$\begin{aligned}H_0 &: \text{สมการที่ 3.5 เหมาะสม} \\H_1 &: \text{สมการที่ 3.5 ไม่เหมาะสม}\end{aligned}$$

พบว่าค่าสถิติทดสอบ Chi-Square มีค่าเป็น 1.461 และได้ค่า p-value หรือค่า Significance มีค่าเท่ากับ 0.993 ซึ่งมากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 ที่ว่าสมการที่ 3.5 เหมาะสม ผลและสรุปผลว่า สมการถดถอยโลจิสติกที่นำมาใช้ในการทดสอบมีความเหมาะสม หรือสมการดังกล่าวสามารถใช้ในการพยากรณ์โอกาสในการอนุมัติสินเชื่อการค้าได้

2. ทดสอบความแม่นยำของสมการ (สมการที่ 3.5) โดยการพิจารณาจากค่า R^2 ของ Cox & Snell และ Nagelkerke R^2 หรือเรียกว่าค่า Pseudo R^2 เป็นค่าที่อธิบายว่าตัวแปรอิสระในสมการสามารถอธิบายความผันแปรในสมการ Logistic Regression Model มีสัดส่วนหรือเปอร์เซ็นต์ได้มากน้อยเพียงใด เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของสมการ จากการทดสอบพบว่าค่า Nagelkerke R^2 มีค่าเท่ากับ 0.890 หมายความว่าร้อยละ 89.0 ของความผันแปร สามารถอธิบายได้โดยสมการที่ 3.5 ดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11
แสดงค่าสถิติทดสอบความแม่นยำของสมการ

ค่าสถิติทดสอบความแม่นยำของสมการ		
Step 1	Cox & Snell R ²	Nagelkerke R ²
1	.668	.890

ที่มา : จากการคำนวณ โดยใช้สมการถดถอยโลจิสติก โปรแกรม SPSS

3. Classification Table^a ตรวจสอบค่าความเชื่อถือได้ของสมการ จากจำนวนผู้ขอสินเชื่อการค้า 100 บริษัท มีจำนวนบริษัทที่ถูกปฏิเสธ (Unapprove) จำนวน 50 บริษัท แต่เมื่อใช้สมการ (3.5) ทดสอบแล้ว จะสามารถพยากรณ์ได้ว่ามีจำนวน 46 บริษัทที่ถูกปฏิเสธ (Reject) หรือคิดเป็นร้อยละ 92.0 ที่พยากรณ์ได้ถูกต้องโดยสมการ (3.5)

จากข้อมูลจริงที่ลูกค้าได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า (Approve) จำนวน 50 บริษัท และเมื่อใช้สมการ (3.5) ทดสอบแล้ว จะสามารถพยากรณ์ได้ว่ามีผู้ขอสินเชื่อการค้าจำนวน 47 บริษัทที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าจริง หรือคิดเป็นร้อยละ 94.0 ที่สมการ (3.5) พยากรณ์ถูกต้อง และสรุปโดยภาพรวมแล้วสมการ (3.5) มีความถูกต้องเชื่อถือได้ที่ระดับ 93.0% ดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12
ทดสอบความน่าเชื่อถือของสมการโดยการพิจารณาจาก Classification Table^a

ผลการพยากรณ์โดยสมการ (3.5)				
ข้อมูลจริง	ผลการอนุมัติ		ความถูกต้อง (ร้อยละ)	
	ไม่อนุมัติ (Y=0)	อนุมัติ (Y = 1)		
ผลการอนุมัติ	ไม่อนุมัติ (Y=0)	46	4	92.0
	อนุมัติ (Y=1)	3	47	94.0
สัดส่วนรวมของการพยากรณ์ถูกต้อง(ร้อยละ)				93.0

a. The cut value is .500

ที่มา : จากการคำนวณ โดยใช้สมการถดถอยโลจิสติก โปรแกรม SPSS

4.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่กำหนด กับโอกาสการได้รับอนุมัติ สินเชื่อการค้า

1. ทดสอบค่าสัมประสิทธิ์ (β) ในสมการ (3.5) ว่าค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระแต่ละตัวมีค่าเท่ากับศูนย์พร้อมกันหรือไม่ โดยใช้ค่าสถิติทดสอบไคสแควร์ และใช้สมมติฐาน ดังนี้

$$H_0 : \beta_1 = \beta_2 = \dots = \beta_9 = 0$$

$$H_1 : \text{มี } \beta_i \neq 0 \text{ อย่างน้อย 1 ค่า ; } i = 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9$$

สถิติทดสอบ คือ ค่า Model Chi Square และจากการทดสอบพบว่า ค่าไคสแควร์ของสมการมีค่าเท่ากับ 110.164 และค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือปฏิเสธ H_0 ที่ว่าค่า β ของตัวแปรอิสระแต่ละตัวที่ค่าเท่ากับศูนย์พร้อมกัน (ซึ่งหมายความว่าโอกาสที่จะได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าไม่น่าขึ้นอยู่กับตัวแปรอิสระทั้ง 9 ตัว) ดังนั้นจึงยอมรับ H_1 คือ มี β อย่างน้อย 1 ค่าที่มีค่าไม่เท่ากับ 0 ซึ่งหมายความว่าโอกาสที่จะได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าขึ้นอยู่กับตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัวแปร ผลการทดสอบแสดงดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13
ผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รวม

		Chi square	df	Sig.
Step 1	Step	110.164	9	.000
	Block	110.164	9	.000
	Model	110.164	9	.000

ที่มา : จากการคำนวณ โดยใช้สมการถดถอยโลจิสติก โปรแกรม SPSS

จากตารางที่ 5.3 ใช้เพื่อทดสอบความน่าเชื่อถือของตัวแบบ Logistic พบว่าค่า Sig. จากสมการ (Model) มีค่าเท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าสมการ (3.5) นำไปใช้ได้

2. ค่าสัมประสิทธิ์ (R) โดยการพิจารณาค่า Significance จากตารางที่ 4.14 ใช้เพื่อทดสอบสมมติฐานค่าพารามิเตอร์ของสัมประสิทธิ์ ของสมการถดถอยโลจิสติก ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 หากค่า Significance ของตัวแปรอิสระแต่ละตัวมีค่าน้อยกว่า .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนั้นมีความสัมพันธ์แบบมีนัยสำคัญต่อตัวแปรตาม และสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ (R) สามารถนำไปใช้ในสมการถดถอยได้

จากผลการทดสอบระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 พบว่า ตัวแปรที่มีค่า Significance น้อยกว่า .05 ได้แก่ อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย (X_1) และ อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (X_2) ซึ่งหมายความว่าตัวแปรอิสระทั้ง 2 ตัวแปร มีอิทธิพลต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 แสดงดังตาราง 4.14

นอกเหนือจากปัจจัยตัวแปรอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย (X_1) และอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (X_2) แล้ว ยังมีปัจจัยอื่นที่มีผลเล็กน้อยต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า แต่มีระดับนัยสำคัญที่ต่ำกว่าระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 คือ ตัวแปรอัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว (X_6) ณ ระดับความเชื่อมั่นประมาณร้อยละ 93 และ ตัวแปรปัจจัยการเป็นบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติ (D) ณ ระดับความเชื่อมั่นประมาณร้อยละ 90

ตารางที่ 4.14

ผลการศึกษาปัจจัยกำหนดการอนุมัติสินเชื่อการค้า

ตัวแปร	B	S.E.	Wald	df	Sig.
อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย (X_1)	.531	.165	10.373	1	.001
อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (X_2)	-2.830	.878	10.383	1	.001
ส่วนของเจ้าของ (X_3)	.002	.003	.235	1	.628
ทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้ว (X_4)	.004	.007	.390	1	.532
อัตราส่วนทุนหมุนเวียน (X_5)	.415	.578	.515	1	.473
อัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว (X_6)	2.493	1.365	3.335	1	.068
ระยะเวลาเก็บหนี้โดยเฉลี่ย (X_7)	-.005	.070	.006	1	.938
ระยะเวลารอชำระหนี้การค้าโดยเฉลี่ย (X_8)	-.249	.461	.292	1	.589
เป็นบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติ (D)	3.091	1.894	2.664	1	.103
Constant	-1.984	2.774	.511	1	.475

ที่มา : จากการคำนวณ โดยใช้สมการถดถอยโลจิสติก โปรแกรม SPSS

จากตารางที่ 4.14 อธิบายปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อโอกาสการอนุมัติสินเชื่อการค้า พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอนุมัติสินเชื่อการค้า ได้แก่ อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย(X_1) และอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (X_2) เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แล้วพบว่า อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (X_2) มีเท่ากับ -2.83 และอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .531 หมายความว่าอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (X_2) เป็นตัวแปรอิสระ ที่มีอิทธิพลต่อโอกาสการอนุมัติสินเชื่อการค้า มากกว่าอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย (X_1) แต่อัตราส่วนหนี้สินต่อทุนจะมีความสัมพันธ์ในเชิงผกผัน เนื่องจากมีค่าสัมประสิทธิ์เป็นลบ ส่วนตัวแปรอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย จะมีความสัมพันธ์แบบแปรผันตรง กับโอกาสการอนุมัติสินเชื่อการค้า เนื่องจากสัมประสิทธิ์มีค่าเป็นบวก รายละเอียดดังนี้

1) อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย (X_1) จากผลการศึกษาพบว่า อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายมีอิทธิพลต่อการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า และมีความสัมพันธ์ในเชิงแปรผันตรงกับโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 หมายความว่า ถ้าบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้ามีอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายสูง โอกาสที่จะได้รับอนุมัติก็จะสูงตามไปด้วย

อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย คือสัดส่วนระหว่างกำไรสุทธิกับยอดขาย เป็นอัตราส่วนที่บอกถึง ผลการดำเนินงานของบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าว่าทุกๆ ยอดขาย 100 บาทจะมีกำไรเกิดขึ้นกี่บาท ดังนั้นอัตราส่วนนี้จะวัดความสามารถในการทำกำไรของกิจการ หากอัตราส่วนนี้ยิ่งสูง แสดงว่าความสามารถในการทำกำไรของกิจการก็จะสูง ส่งผลดีต่อความสามารถในการชำระหนี้ด้วย แต่ถ้าอัตราส่วนนี้ต่ำ จะบอกถึงความสามารถในการทำกำไรต่ำ ส่งผลในด้านลบต่อความสามารถในการชำระหนี้ นอกจากนี้อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย ยังบอกถึงประสิทธิภาพในการบริหารต้นทุนและค่าใช้จ่ายด้วย

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่ามีความสอดคล้องกับความเป็นจริงในการพิจารณาอนุมัติของผู้ให้สินเชื่อการค้า โดยปกติแล้วผู้ให้สินเชื่อการค้าจะพิจารณาประสิทธิภาพในการทำกำไร และผลการดำเนินงานของผู้ขอสินเชื่อการค้า หากผู้ขอสินเชื่อการค้ามีอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายสูง โอกาสการที่จะได้รับอนุมัติก็จะสูงตามไปด้วย แต่ถ้าอัตราส่วนนี้มีค่าต่ำ โอกาสที่จะได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าก็จะลดลงไปด้วย จึงสรุปได้ว่าผลของการศึกษามีความสอดคล้องตรงกับความเป็นจริงกับหลักการพิจารณาอนุมัติสินเชื่อการค้าของผู้ให้สินเชื่อ หากกำหนดให้ตัวแปรอื่นมีค่าเป็นศูนย์

2) ตัวแปรอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (X_2) จากผลการศึกษาพบว่าอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (X_2) มีอิทธิพลต่อการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า แต่จะมีความสัมพันธ์ในเชิงแปรผกผันกับโอกาสความน่าจะเป็น ที่จะได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 หมายความว่า ถ้าผู้ขอสินเชื่อการค้ามีอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนต่ำ โอกาสการที่จะได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าก็จะมีมากขึ้น เนื่องจากอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนบ่งชี้ให้ทราบถึงฐานะทางการเงินของบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้า รวมทั้งบอกถึงภาระผูกพันที่บริษัทมีอยู่เมื่อเทียบกับส่วนของเจ้าของแล้วบริษัทมีเงินทุนเพียงพอที่จะไปชำระหนี้ได้หรือไม่

นอกจากนี้อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน ยังชี้ให้เห็นถึงความสามารถในการกู้ยืมเงินเพิ่มขึ้นได้อีกหรือไม่ ถ้าอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนสูง โอกาสการที่จะได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ำก็จะน้อยลง เพราะมีหนี้สินเดิมในจำนวนที่มากอยู่แล้ว เพราะหากบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้ำมีหนี้สินที่สูงเกินไป สิ่งตามมาคือภาระดอกเบี้ยจ่ายจะสูงตามไปด้วย ทำให้บริษัทอาจจะขาดสภาพคล่องได้ และเมื่อขาดสภาพคล่อง ผลคือผู้ขอสินเชื่อการค้ำอาจจะไม่มีเงินมาชำระหนี้ค้ำสินค้ำ รวมทั้งไม่มีเงินเพียงพอที่จะไปจ่ายดอกเบี้ยของหนี้สินที่มีอยู่จนทำให้บริษัทต้องล้มละลายได้ แต่ถ้าบริษัทมีอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนน้อยก็ย่อมแสดงถึงฐานะความมั่นคงของผู้ขอสินเชื่อการค้ำว่ามีสัดส่วนของทุน หรือ ส่วนของเจ้าของมากกว่าภาระหนี้สินที่มีอยู่ อีกทั้งยังไม่ต้องรับภาระดอกเบี้ยมากจนเกินไปจนทำให้ต้องขาดสภาพคล่อง และยังบอกถึงโอกาสในการก่อหนี้เพิ่มยังมีอยู่เพราะหนี้สินที่มีอยู่เดิมมีสัดส่วนน้อยกว่าส่วนของทุน

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่ามีความสอดคล้องกับความเป็นจริง ในการพิจารณาอนุมัติสินเชื่อของผู้ให้สินเชื่อการค้ำ โดยปกติแล้วผู้ให้สินเชื่อการค้ำจะพิจารณาฐานะ และความมั่นคงของบริษัทเป็นสำคัญ หากผู้ขอสินเชื่อการค้ำมีอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนต่ำ โอกาสการได้รับอนุมัติก็จะสูง แต่หากผู้ขอสินเชื่อการค้ำมีอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนสูง โอกาสที่จะถูกปฏิเสธก็จะมีมากขึ้น จึงสรุปได้ว่าผลของการศึกษามีความสอดคล้องตรงกับความเป็นจริงกับหลักการพิจารณาอนุมัติสินเชื่อการค้ำของผู้ให้สินเชื่อ เมื่อกำหนดให้ตัวแปรอื่น ๆ เป็นศูนย์

3) นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่า บริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้ำที่เป็นบริษัทย่อยของ บริษัทต่างชาติ มีโอกาสได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ำมากกว่าบริษัทคนไทย โดยการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.09 (ณ ระดับความเชื่อมั่นประมาณร้อยละ 90) หมายความว่าหากเป็นบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติแล้ว ย่อมมีโอกาสได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ำมากกว่าบริษัทคนไทย ซึ่งผลการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับความเป็นจริงในการพิจารณาให้สินเชื่อการค้ำ เนื่องมาจากว่าบริษัทที่เป็นบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาตินั้น ย่อมจะได้รับการสนับสนุนด้านเงินทุนจากบริษัทแม่ โดยปกติแล้วบริษัทแม่ที่เป็นบริษัทต่างชาติจะมีความเข้มแข็งทางการเงิน ชื่อเสียง และความทันสมัยด้านเทคโนโลยี ทำให้บริษัทผู้ให้สินเชื่อการค้ำมีความมั่นใจในระดับหนึ่งว่าหากอนุมัติให้สินเชื่อการค้ำไปแล้ว หากบริษัทผู้ได้รับอนุมัติไม่สามารถชำระหนี้ได้ ก็ยังมีบริษัทแม่ที่จะให้การช่วยเหลือ เพราะบริษัทแม่ย่อมไม่ต้องการให้บริษัทย่อยของตนต้องประสบปัญหาทางการเงิน หรือ ล้มละลาย